

Arrest

nr. 186 046 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X, X en X, op 18 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die loco advocaat F. BODSON verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 1 februari 2017 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking luidt als volgt:

“De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (eerste bestreden beslissing) en anderzijds de beslissingen tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Het eerste middel lijkt ongegrond

Verzoekers voeren aan dat hen de bijlage bij de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing, waarin de motieven van de eerste bestreden beslissing worden weergegeven, niet werd betekend. Zij voeren aan dat zij de redenen waarom hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard niet kennen. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781 en RvS 19 januari 1994, nr. 45.694). Voorts blijkt dat verzoekers wel degelijk op de hoogte zijn van de motieven van de eerste bestreden beslissing, aangezien verzoekers een kopie van de bijlage houdende deze motieven bij het initiële verzoekschrift van 18 juli 2013 voegden. Aldus lijken verzoekers bijkomend geen belang te hebben bij hun kritiek.

De Raad merkt op dat verzoekers geen enkel middel hebben ontwikkeld ten aanzien van de bevelscomponent van de bestreden bijlagen 13sexies. Het beroep lijkt dan ook onontvankelijk voor zover gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten die besloten liggen in de bijlagen 13sexies.

Het beroep lijkt eveneens onontvankelijk, in de mate dat het gericht is ten aanzien van de inreisverboden die besloten liggen in de bijlagen 13sexies.

De aangevochten inreisverboden die elk aan verzoekers werden afgeleverd hebben een geldigheidsduur van drie jaar. In casu werden het inreisverboden betekend op 11 juli 2013, hetgeen aldus impliceert dat de geldigheidsduur ervan op heden reeds is verstreken. Verweerder kan huidige inreisverboden dan ook niet meer aanwenden om verzoekers de toegang tot en/of het verblijf in België te ontzeggen. Gelet op deze vaststelling, blijkt niet dat verzoekers nog enig belang hebben bij de vernietiging van deze beslissingen.”

1.2. Verzoekers richten op 10 februari 2017 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van 23 maart 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen betwisten of weerleggen niet dat de geldigheidsduur van de bestreden inreisverboden inmiddels is verstreken maar volharden in hun stelling dat zij nooit in kennis werden gesteld van de motieven van de beslissing tot onontvankelijkheid van hun aanvraag om verblijfsmachtiging. De voorzitter wijst er de verzoekende partijen op dat de motivering van voormelde beslissing deel uitmaakt van de bijlagen die zij bij hun verzoekschrift hebben gevoegd. De verzoekende partij neemt inzage van*

haar verzoekschrift en de bijlagen en volhardt dat zij de laatste drie bladzijden hiervan nooit aan de Raad heeft overgemaakt en stelt dat deze misschien in het dossier zijn terechtgekomen omwille van "een vergissing bij de behandeling". Waar de voorzitter erop wijst dat een fout in de kennisgeving van een beslissing geen invloed heeft op de rechtsgeldigheid ervan, repliceren de verzoekende partijen dat thans geen probleem van kennisgeving, maar wel een motiveringsgebrek voorligt. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking."

1.4. Verzoekers betwisten ter terechtzitting de volgende vaststellingen en gevolgtrekkingen ervan in de beschikking niet: *"verzoekers [hebben] geen enkel middel ontwikkeld ten aanzien van de bevelscomponent van de bestreden bijlagen 13sexies. Het beroep lijkt dan ook onontvankelijk voor zover gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten die besloten liggen in de bijlagen 13sexies. Het beroep lijkt eveneens onontvankelijk, in de mate dat het gericht is ten aanzien van de inreisverboden die besloten liggen in de bijlagen 13sexies. De aangevochten inreisverboden die elk aan verzoekers werden afgeleverd hebben een geldigheidsduur van drie jaar. In casu werden het inreisverboden betekend op 11 juli 2013, hetgeen aldus impliceert dat de geldigheidsduur ervan op heden reeds is verstreken. Verweerder kan huidige inreisverboden dan ook niet meer aanwenden om verzoekers de toegang tot en/of het verblijf in België te ontzeggen. Gelet op deze vaststelling, blijkt niet dat verzoekers nog enig belang hebben bij de vernietiging van deze beslissingen."* Aldus brengen zij geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat in de beschikking op dit vlak werd gesteld.

Het beroep is onontvankelijk, in zoverre het is gericht tegen de beslissingen tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit heeft als gevolg dat het tweede middel dat is gericht tegen deze beslissingen, niet moet worden behandeld.

2. Onderzoek van het beroep, in zoverre het beroep is gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel – in de mate dat dit is gericht tegen voormelde beslissing tot onontvankelijkheid – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De Raad herneemt het gestelde in punt 1.1. tot en met 1.3.

2.3. Verzoekers houden vol dat zij geen afschrift van de "annexe", die de eigenlijke motieven van de beslissing tot onontvankelijkheid bevat, bij hun verzoekschrift hebben gevoegd en stellen dat hun kritiek niet kan worden teruggebracht tot een gebrek in de kennisgeving, doch een gebrek aan motivering van de beslissing zelf. De Raad kan verzoekers evenwel niet zonder meer volgen in dit betoog. Het is een feit dat de "annexe" zich wel degelijk bevindt in de door verzoekers neergelegde documenten, zoals deze naar de Raad werden opgestuurd per aangetekend schrijven van 18 juli 2013. Verzoekers hebben hiervan ter terechtzitting kennis kunnen nemen, waarbij zij aldus konden vaststellen dat deze "annexe" deel uitmaakt van de stukken, die zij bij hun verzoekschrift hebben gevoegd. Verzoekers achten het opmerkelijk dat dit stuk geen nummering bevat en wijzen op verschillen in de faxvermeldingen bovenaan de "annexe" en de overige documenten, doch de Raad merkt op dat deze elementen – waarbij hoe dan ook kan worden opgemerkt dat ook andere gevoegde documenten niet genummerd zijn en dezelfde faxvermeldingen bevatten – alleen niet kunnen opwegen tegen het vaststaand feit dat voormelde "annexe" wel degelijk door de Raad werd aangetroffen in de door verzoekers neergelegde documenten. Het argument dat er sprake zou zijn van "een vergissing bij de behandeling" is niet aannemelijk. Het komt de Raad bijzonder toevallig over, indien precies het stuk waarvan verzoekers aanvoeren dat dit niet werd gevoegd, "per vergissing" in de omslag van verzoekers verzoekschrift en bijgevoegde stukken zou terecht komen. In zoverre verzoekers zouden alluderen op een moedwillige handeling van de Raad om deze ontbrekende stukken bij het verzoekschrift te voegen, wijst de Raad erop dat zulks een zwaarwichtige beschuldiging aan het adres van de Raad – die een onafhankelijk rechtscollege is, dat geenszins enig belang heeft bij de verwerping, dan wel vernietiging van bij hem aanhangig gemaakte beroepen – betreft, die niet – zonder enig bewijs dienaangaande – kan worden weerhouden. De Raad dient te oordelen op basis van de voor hem voorliggende feiten, waarbij hij herhaalt dat het een feit is dat de "annexe" deel uitmaakt van de door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegde stukken. Derhalve gaat de Raad er van uit dat dit stuk aan verzoekers ter kennis werd gebracht en tevens door hen bij hun verzoekschrift werd gevoegd.

2.4. Bovendien – zelfs al zou de Raad aannemen dat verzoekers geen kennis hadden van de “*annexe*”, quod non in casu – wijst hij erop dat verzoekers niet betwisten kennis te hebben gekregen van het afschrift van het schrijven, waarop wordt vermeld hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en waarin wordt gesteld dat de motieven voor deze beslissing zijn opgenomen in de “*annexe*”. In dergelijke omstandigheden – waarbinnen de betrokkenen middels de betekening van voormeld schrijven kennis hebben genomen van het bestaan van een ten aanzien van hen geadresseerde beslissing – mag van zorgvuldig optredende vreemdelingen worden verwacht dat zij binnen een redelijke termijn het nodige doen teneinde de inhoud van die beslissing te vernemen en er desgevallend een afschrift van te verkrijgen (cf. RvS 28 april 2009, nr. 192.805). In casu kan de Raad niets anders dan vaststellen dat verzoekers – niettegenstaande het gegeven dat zij middels het schrijven van 9 juli 2013 op de hoogte waren van het bestaan van een “*annexe*”, die de eigenlijke motieven van de beslissing tot onontvankelijkheid bevat – op geen enkele wijze aantonen dat zij binnen een redelijke termijn enige poging hebben ondernomen om alsnog kennis te kunnen nemen van de “*annexe*”. Zo brengen zij geen bewijs aan van een verzoek gericht aan verweerder, in het kader van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, tot inzage van hun dossier, noch hebben zij gebruik gemaakt van de mogelijkheid om het administratief dossier te raadplegen bij de Raad. In deze omstandigheden kan de Raad dan ook niet vaststellen dat verzoekers zijn tegemoetgekomen aan de tevens op hen rustende zorgvuldigheidsverplichting, zodat zij zich er in hun verzoekschrift thans niet mee kunnen vergenoegen te stellen dat zij geen kennis hebben kunnen nemen van de motieven van de beslissing tot onontvankelijkheid en zichzelf derhalve niet in rechte kunnen verdedigen.

2.5. Gelet op bovenstaande dient de Raad vast te stellen dat verzoekers geen enkel element aanbrengen dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het eerste middel is, voor zover gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA